

Μάρθα Κολοκοτρώνη

Ένας

Διαφορετικός

Χρόνος

Ξημέρωσε Πρωταπριλιά.
Η μέρα που όλοι μας λέμε
τα πιο πολλά αστεία.
Η μέρα που φέρνει στα
σίγουρα την άνοιξη και η
μέρα που βγαίνουμε έξω
στη φύση, μαζεύουμε
λουλούδια και παίζουμε
με τους φίλους μας
κρυφτό.

Η Ελπίδα περιμένει τη μέρα
αυτή όλο το χρόνο! Είναι
η αγαπημένη της μέρα,
γιατί βγάζει τον Μάρτη,
τον κρεμάει στην
ανθισμένη Πασχαλιά και
κάνει την ευχή της για
την υπόλοιπη χρονιά.
Έπειτα παίζει κρυφτό με
τους αγαπημένους της
φίλους στη γειτονιά,
περιμένοντας το πουλάκι
να πάρει τον Μάρτη από
το κλαδί για να ξεκινήσει
η ευχή της να
πραγματοποιείται.
Είναι η μέρα που βγάζει το
χειμωνιάτικο μπουφάν.

Φέτος όμως η Πρωταπριλιά
είναι διαφορετική. Ο ήλιος
δε λάμπει και δεν έχει ζέστη.
Από το πρωί χιονίζει και το
χιόνι έχει καλύψει όλα τα
κλαδιά της Πασχαλιάς που
φέτος ακόμα δεν έχει
αρχίσει να ανθίζει.

Μα που θα βάλω τον Μάρτη?
Δε βλέπω ούτε ένα κλαδί.
Και τα πουλιά? Που είναι τα
πουλιά? Που γυρνάν φέτος και
δεν έχουν έρθει ακόμα?

Και τα παιδιά, που είναι όλοι οι φίλοι της?
Κανείς δεν είναι έξω στην αυλή.

Τότε αποφασίζει να πάει στη μαμά της και να της κάνει την καθιερωμένη πρωταπριλιάτικη πλάκα προσφέροντας της τις αγαπημένες ανοιξιάτικες ανεμώνες. Κάθε χρόνο της λέει ένα αστείο και γελάνε τόσο δυνατά που σχεδόν πάντα ξυπνάν τον μπαμπά που ξεκουράζεται έχοντας μόλις γυρίσει από τη δουλειά.

Η μαμά όμως για πρώτη φορά δε βρήκε
αστεία την πλάκα.

Ούτε που άκουσε τι της είπε η Ελπίδα.

Και ο μπαμπάς δεν κοιμάται.

Είναι ξύπνιος και δουλεύει από το σπίτι.

Όλα είναι τόσο διαφορετικά...

Μα γιατί j

Τότε η μαμά τηλεφώνησε στην πιο καλή της φίλη, την κυρία Πολυξένη, που μένει από κάτω. «Μα καλά αφού η κυρία Πολυξένη μένει από κάτω γιατί δεν ανεβαίνει πάνω να πιούνε τον απογευματινό τους καφέ?»

Περίεργο... σκέφτεται.

Κορωνοϊός

Προσπαθώντας να καταλάβει γιατί είναι όλα τόσο διαφορετικά κρύβεται κάτω από το τραπέζι που μιλάει η μαμά και προσπαθεί να κρυφακούσει τι λέει με την κυρία Πολυξένη. Το μόνο που καταφέρνει να ξεκλέψει είναι μια καινούρια λέξη: «Κορωνοϊός.»

Τι να είναι αυτός ο Κορωνοϊός άραγε που κάνει τα πάντα να δείχνουν διαφορετικά?

Η Ελπίδα προσπαθεί να κρυφακούσει κάτι παραπάνω αλλά ο μπαμπάς της διακόπτει την προσήλωσή της ρωτώντας την αν έχει πλύνει τα χέρια από τότε που μπήκε μέσα από την αυλή που τάιζε το μικρό της γατάκι.

Μα είναι δυνατόν? Ξέχασε?

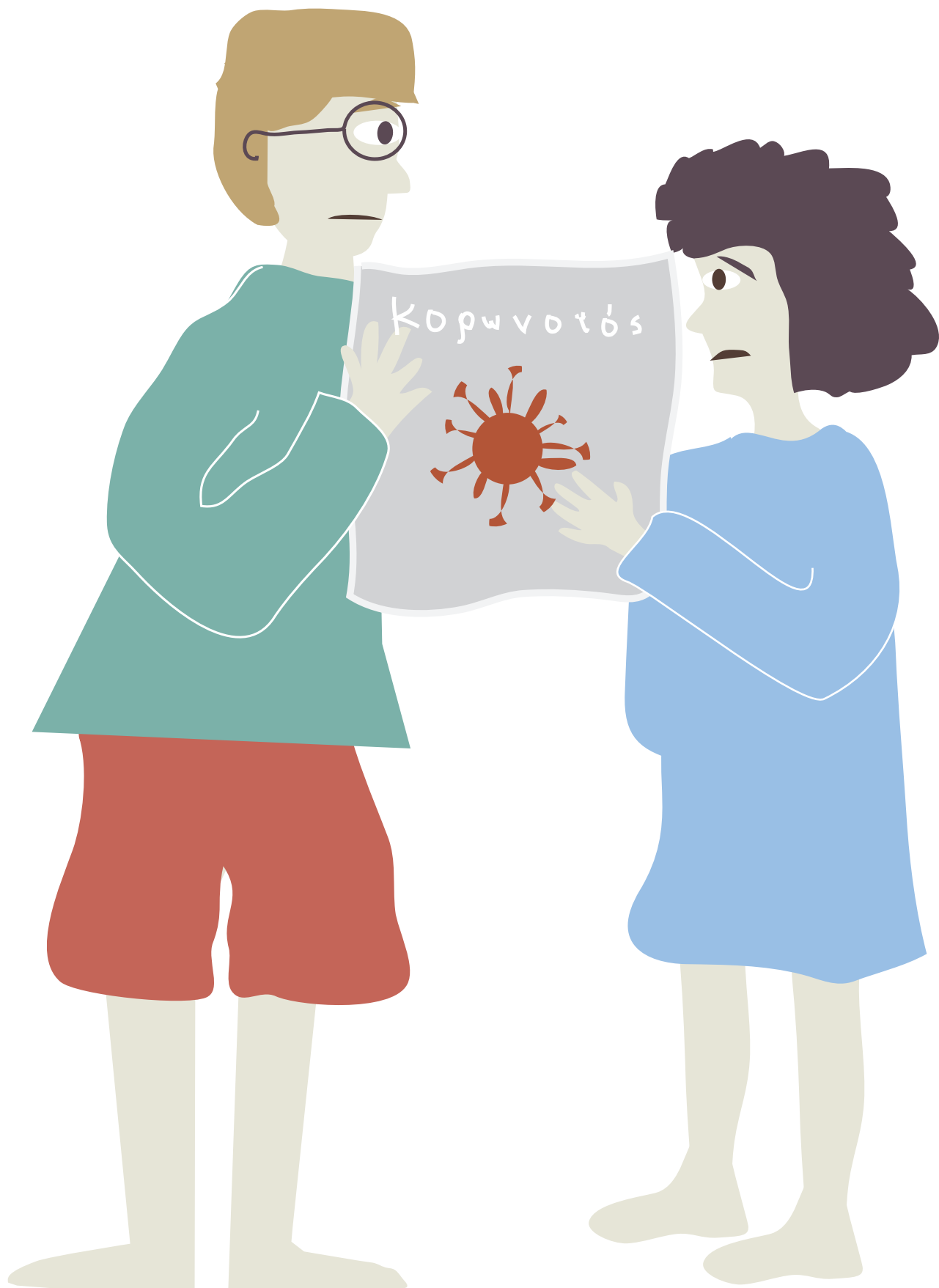
Ήταν η 10η φορά που την ρωτούσε από το πρωί...

«Μα φυσικά
μπαμπά
τα έχω πλύνει,
πολλές φορές»

...του απάντησε και ενώ ετοιμαζόταν να πάει στο δωμάτιο της, τον είδε να δείχνει στη μαμά κάτι σημαντικό που είχε μόλις διαβάσει στην εφημερίδα. Κάτι που έλεγε και πάλι για αυτόν τον Κορωνοϊό.

Τα μάτια της μαμάς χαμήλωσαν και το βλέμμα της ήταν τρομαγμένο όπως εκείνη τη φορά που ο μπαμπάς είχε χάσει το τηλέφωνο του και δεν μπορούσε να τον βρει όλη μέρα.

Ήταν διαφορετική. Ήταν ξεκάθαρο πλέον, αυτός ο Κορωνοϊός δεν ήταν απλώς κάτι που είχε αλλάξει την καθημερινότητα, ήταν κάτι που δημιουργούσε φόβο.

Φόβος

Η Ελπίδα είχε γνωρίσει άλλη μια φορά το συναίσθημα του φόβου, τότε που είχε αρρωστήσει η γιαγιά της και πήγε να τη δει στο νοσοκομείο, και δεν της άρεσε καθόλου. Από τότε είχε υποσχεθεί στον εαυτό της ότι δεν θα αφήσει ποτέ ξανά να την κυριεύσει ο φόβος. Μπορεί να ήταν όλα διαφορετικά αλλά όχι δεν θα φοβόταν τις αλλαγές αυτές ότι και όποιος και να είναι αυτός ο Κορωνοϊός.

Έτσι από εκείνη τη στιγμή η Ελπίδα αποφάσισε να διασκεδάσει διαφορετικά! Μπορεί να μην μπορούσε να βγει έξω να παίξει με τους φίλους της, όχι γιατί είχε κρύο αλλά γιατί κάπου παραμόνευε ο «Κορωνοϊός», αλλά ήξερε ότι μπορούσε να περάσει εξίσου φανταστικά μέσα στο σπίτι. Έτσι άπλωσε ένα λευκό χαρτί κάτω, ζωγράφησε 4 ανθρώπινες φιγούρες και έπειτα τις έκοψε. Στη συνέχεια τις χρωμάτισε και έδωσε στην κάθε μια από ένα όνομα. Ήταν οι νέοι τις φίλοι. Η καινούρια της παρέα μέσα στο σπίτι.

Τώρα έμενε να συμφωνήσουν το παιχνίδι που θα
επαίζαν όλοι μαζί. Πρώτα πρώτα σκέφτηκαν να
γίνουν ομάδα διάσωσης,
οι Μοναδικοί 5 που θα καταπολεμούσαν αυτόν
τον Κορωνοϊό και θα σώζαν τον κόσμο όλο.

Έτσι η Ελπίδα έτρεξε στη ντουλάπα της μαμάς και πήρε γρήγορα ένα μακρύ φόρεμα που σαν έκανε στροφές άνοιγε η φούστα όλη και με τον αέρα έριχνε ότι υπήρχε στο πέρασμά της. Αυτό ήταν! Θα ήταν η Μοναδική Ελπίδα που σαν έβρισκε τον Κορωνοϊό με μια της μόνο στροφή θα τον έδιωχνε από τη γη και θα τον έστελνε αλλού, μακριά κάπου που δεν έχει ανθρώπους.

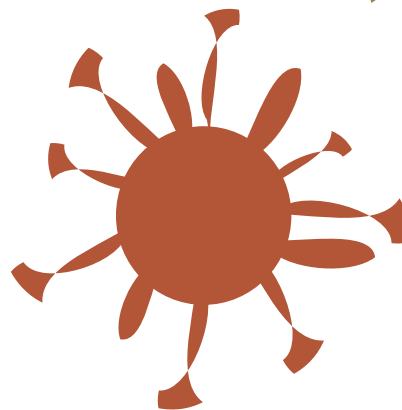

Αντίστοιχα σχεδίασε και έντυσε και την υπόλοιπη παρέα. Ο Μοναδικός κύριος Ατρόμητος, η Μοναδική κυρία Ικανή, ο Μοναδικός κύριος Δυνατός και τέλος η Μοναδική κυρία Ζωή ήταν η μοναδική της παρέα τις διαφορετικές αυτές μέρες.

Ατρόμητος

Ζωή

Δυνατός

Ικανή

Ελπίδα

Η Ελπίδα έπαιζε, έπαιζε και έπαιζε μέχρι που έφτασε το βράδυ και πλέον τα μάτια της έκλειναν στο φως του φεγγαριού. Ήταν ήδη αργά και οι **Μοναδικοί 5** έπρεπε να ξεκουραστούν. Η αυριανή μέρα δεν ήξερε πως θα τους ξημερώσει. Αυτό όμως που ήξερε ήταν οτι σίγουρα θα ήταν διαφορετική.

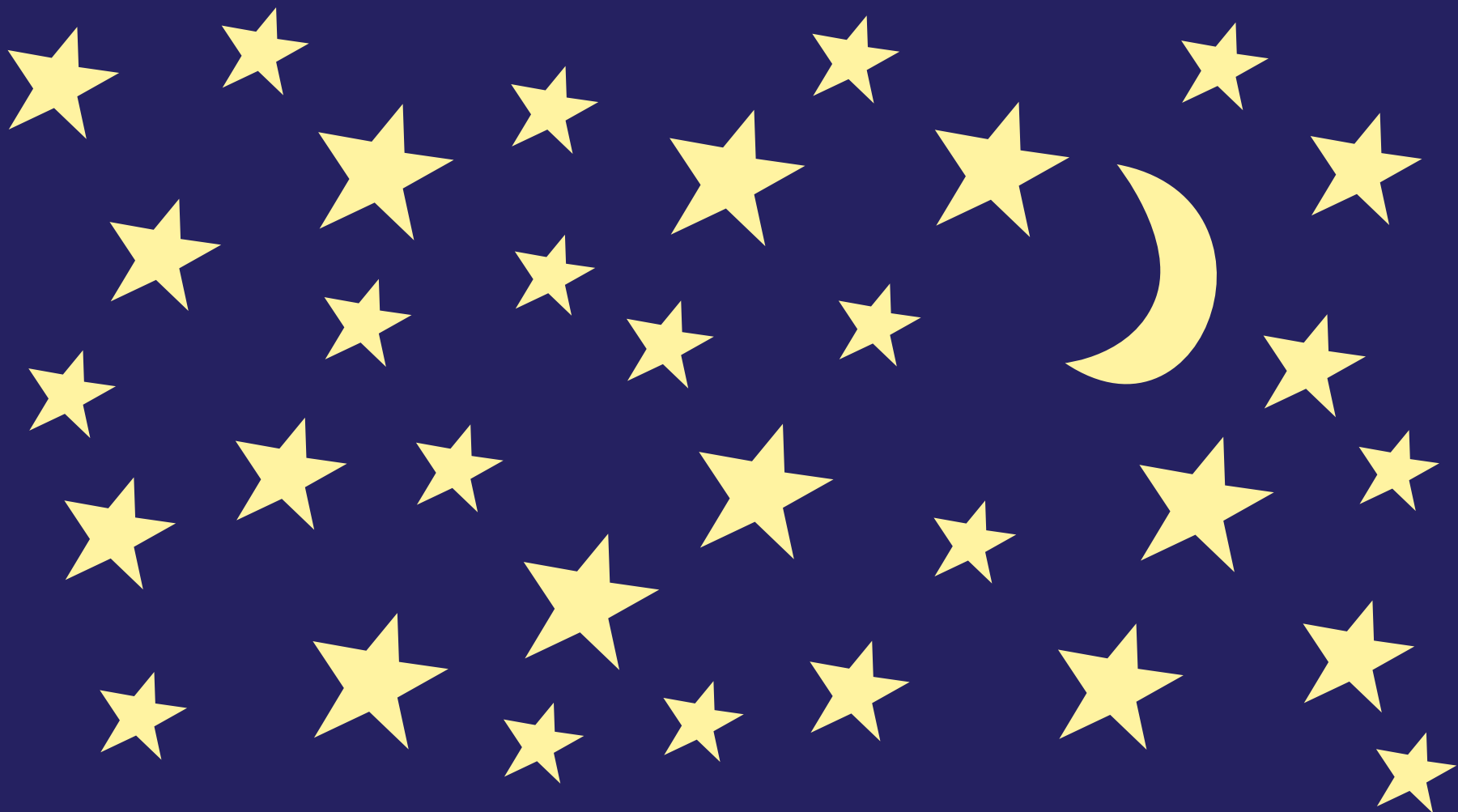

Η Ελπίδα λίγο πριν κοιμηθεί πήγε στο παράθυρο. Είχε σταματήσει να χιονίζει εδώ και αρκετή ώρα και το χιόνι είχε λιώσει.

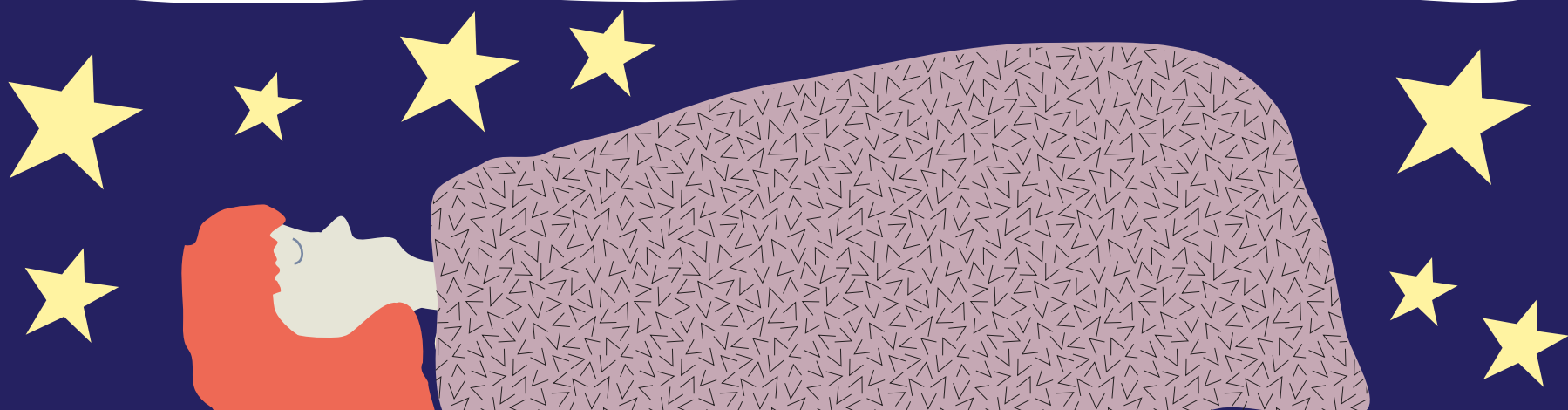
Κρατώντας τον Μάρτη κοίταξε την Πασχαλιά και είδε ότι κάπου εκεί στην άκρη ενός κλαδιού, η Πασχαλιά έβγαζε το πρώτο της άνθος.

Μπορεί να ήταν μια διαφορετική χρονιά αλλά το άνθος ήταν πάλι εκεί, ίσως όχι τόσο εμφανές, αλλά εκεί.

Αύριο το πρωί να μην ξεχάσω να κρεμάσω τον Μάρτη είπε και γύρισε στο κρεβάτι της. Λίγο πριν κλείσει τα μάτια σκέφτηκε την ευχή της

«Όσο διαφορετική και να είναι αυτή η χρονιά, ας μείνουμε ίδιοι, ας μείνουμε μοναδικοί, και η ελπίδα να μη σβήσει ποτέ»

Ένα παραμύθι για ένα
διαφορετικό χρόνο,
ένα χρόνο γεμάτο προκλήσεις,
ένα χρόνο που θυμίζει πιο πολύ
πρωταπριλιάτικο αστείο.
Μέσα από τις δυσκολίες που
μας επιφυλάσσει το 2020
η μικρή Ελπίδα ξεδιπλώνει τις
προκλήσεις με το δικό της
μοναδικό τρόπο και μας θυμίζει
πως θα μπορούσαμε να
είμαστε όλοι παιδιά.

Μάρθα Κολοκοτρώνη
kolokotronimartha@gmail.com

© 2020